

Mariken!

Waar Zijt Gij?

De zeer wonderlijke geschiedenis van Mariken die door haar tante zo in de war werd gebracht dat ze van schrik meer dan zeven jaar verdwaald ronddoolde in een wel heel vreemd bos.

De Proloog

We zien verschillende stelletjes en alleenstaanden over het toneel lopen. Het ene stelletje is aan het zoenen een ander stelletje maakt het juist uit, weer een ander stel is hopeloos verdwaald in een moeilijk gesprek. Een nu nog alleenstaande wacht op een blind date, een ander alleenstaande wordt bruant afgewezen, terwijl die alleenstaande het telkens weer blijft proberen bij weer die andere die juist weer gebonden is. Kortom de lusten en lasten der prille liefdes perikelen. En ik stel me dit alles voor in een park op een te prachtige dag met iets te enthousiast fluitende vogels.

1.

Hoe moeder Mariken naar tante Clara stuurde.

VERTELLER

Onderbreekt bruant de proloog.

Op een dag zei de moeder...

Stabat Mater van Vivaldi klinkt door de zaal.

MOEDER

Mariken!

MARIKEN

Wat is er Mam?

MOEDER

Luister goed naar wat ik je zeg, kind. Je moet naar mijn zuster Clara gaan want die is ernstig ziek en heeft dringend verzorging nodig. Ze is bij het

schilderen van haar nieuwe badkamer van het keukentrapje gevallen en heeft nu een flinke hersenschudding opgelopen.

MARIKEN

Moeder ik zal doen wat u zegt. Ik ga op pad.

MOEDER

Het wordt te laat om vanavond weer thuis te zijn want de dagen zijn nu erg kort. Het is van hier naar de andere kant van het bos ruim 25 kilometer en het is nu al tien uur geweest. Luister kind, ik zou het erg fijn vinden als je daar bij tante Clara zou willen overnachten het is maar voor één nachtje. Dan hoef ik mij niet ongerust te maken. Dat heb ik liever dan dat je alleen in het donker langs het struikgewas naar huis zou komen. Want er kan zich van alles tussen de struiken bevinden en jij bent een knappe vrolijke meid. Je zou best eens lastig gevallen kunnen worden.

MARIKEN

Moeder, ik zal alles precies doen zoals u het, het beste vindt.

MOEDER

Goede reis en doe je tante de groeten van me. En, oh ja! Voordat ik het vergeet te zeggen, het kan zijn dat je tante door die hersenschudding af en toe een beetje raar doet, maar daar moet je, je niet te veel van aantrekken.

MARIKEN

Dat zal ik doen Mam, tot morgen!

Muziek die doorgaans niet veel goeds voorspelt...

Dus trekt Moeder een bezorgd gezicht en grijpt naar haar hart.

MOEDER

Waarom voel ik mij toch ineens zo bezwaard? Komt het omdat ik zojuist mijn dochter vaarwel zei, oh, waarom word ik zo droefgeestig? Het is een vreemde zaak, op het moment dat mijn meisje afscheid van me nam, kreeg ik een onbestemd gevoel.

Maakt melodramatische kronkelingen rondom haar stoel.

Ik ben bang dat haar of mij iets zal overkomen. Ik wilde dat ik haar thuis gehouden had. Het is onverantwoord jonge meisjes of vrouwen alleen op pad te laten gaan want het bos zit vol gevaren!

2.

Hoe Mariken de vreemdste dingen beleeft nog voordat ze bij Tante Clara is aangekomen.

Mariken loopt door het bos...

Ze heeft niet in de gaten dat ze van alle kanten door allerlei figuren en vreemde snuiters wordt bespied.

MARIKEN

Terwijl ze over het bospad loopt zingt Mariken een vrolijk liedje. Ze gaat hier zo in op dat ze zelfs de bomen verleidt tot het maken van een bescheiden dansje.

Ach, wat een prachtige dag!
Wat een vreugde, wat een genot!
Niets kan dit nog vergallen,
Daar is die immers veel te prachtige voor!

Allemachtig, kijkt toch *hoe* prachtig,
Deze dag, zich aan mijn ogen ontrolt.
Zonnestralen, willen mij behagen
Met hun warme witte gele gloed.

Ach, wat een prachtige dag!
En zie hoe er nu een glimlach verschijnt,
Op mijn tevreden gelaat,
Hoe kan het ook anders want ach,

Ach, ach,

Ach, wat een prachtige dag
Wat een vreugde, wat een genot!,
Oh en ach wat een machtig prachtige dag
En

Oh ach wat een machtig, prachtige dag!

Ach,

Dan ziet Mariken ineens een partij prachtige bloemen.

MARIKEN

Oh, jee! Wat een prachtige bloemen! Ik zal er een paar plukken voor mijn tante, dat zal ze vast op prijs stellen!

Plukt de bloemen.

Ben benieuwd of ze net zo lekker ruiken als dat ze eruit zien?!

Dan zien we nog net hoe één van de wezens nog snel een handje toverpoeder over de bloemen gooit. Waarbij uiteraard een tingel, tingel geluid te horen is.

Mariken ruikt aan de bloemen...

* * *

* * *
• *
*

MARIKEN

Maar ach, wat word ik ineens moe!

Hoe kan ik nu op klaarlichte dag zo door slaap worden overmand?

Ik kan mij er niet meer tegen verzetten, ik, ik...

Mariken valt in slaap...

De wezens komen dichterbij en bespieden haar. Ze nemen haar nauwkeurig op alsof ze bezig zijn een strategie te ontwikkelen voor later. Als ze wakker schrikt schieten alle wezentjes zo vlug als ze kunnen weer het bos in.

MARIKEN

Mijn hemeltje.

Oh jee! Tante! Hoe lang heb ik wel niet geslapen?

Ik ben bang dat ik haar al veel te lang heb laten wachten...

Wil opstaan en verder gaan maar...

Maar waar ben ik?

Ik kan mij deze plek helemaal niet meer herinneren?

Komt een vrouw met een probleem aangelopen. Haar lichaam weigert namelijk nog langer naar haar te luisteren en heeft een fysieke fixatie die vooral door het woordje 'lief' in extreme mate wordt aangewakkerd.

DE VROUW MET EEN PROBLEEM

Tegen haar lichaam.

Hoer! Slettebak! Een hoer ben je! Een smerige vieze vuile hoer!

MARIKEN

Pardon mevrouw mag ik u wat vragen?

DE VROUW MET EEN PROBLEEM

Hoer!

MARIKEN

Zichzelf moed insprekend.

Tis niet tegen mij...

Tot de vrouw.

Weet u misschien welke kant ik op moet?

DE VROUW MET EEN PROBLEEM

Hoer!

MARIKEN

Mevrouw?

DE VROUW MET EEN PROBLEEM

Niet nu! Nu niet tegen mij praten!

MARIKEN

Maar...

DE VROUW MET EEN PROBLEEM

Zie je dan niet hoe ik moet vechten tegen dit lichaam?

Oh, dit verdomde lichaam wil maar niet van mij afblijven.

Moet je nou kijken wat 't doet. De hele dag zit 't aan me te friemelen en te frunniken ik word er helemaal gek.
Laat me toch met rust!

MARIKEN

En als u het nou eens vriendelijk zou vragen?

De vrouw kijkt Mariken verbijsterd aan.

MARIKEN

Mijn moeder zegt altijd:
'Welke vraag het ook moge zijn,
Mits,
vriendelijk gesteld,
Menigeen
Smelt!

DE VROUW MET EEN PROBLEEM

Euh?

MARIKEN

Wacht ik zal het eens voor u proberen...
Dag lief lichaam, zou u misschien zo vriendelijk willen zijn op te houden met friemelen en frunniken aan mevrouw?

De reactie van het lichaam is dat het nog meer begint te friemelen en te frunniken. Vooral natuurlijk door het woordje 'lief' wat Mariken dus maar beter achterwege had kunnen laten.

DE VROUW MET EEN PROBLEEM

Moet je nou kijken wat je gedaan hebt stomme trut!
Dat woord met je dus juist niet gebruiken!

MARIKEN

Lief?

Lichaam begint nog heftiger te friemelen en te frunniken. Zo heftig zelfs dat het ook Mariken begint te betasten.

DE VROUW MET EEN PROBLEEM

Mijn god wat ben jij dom zeg!
Nu is er geen houden meer aan.

MARIKEN

Houd daar onmiddellijk mee op! Vies, vunzig lichaam!

DE VROUW MET EEN PROBLEEM

Pas je wel een beetje op je woorden? Het blijft nog altijd wel mijn lichaam waar je het tegen hebt.

MARIKEN

Begint zich nu wel erg ongemakkelijk te voelen.
Wat moeten we doen om dit te laten stoppen?

DE VROUW MET EEN PROBLEEM

Zo vaak mogelijk hoer zeggen daar wordt ze rustig van!

Moet even slikken, maar dan krijgt Mariken het toch haar strot uit.

MARIKEN

Euh.. hoer, slettebak.

DE VROUW MET EEN PROBLEEM

Harder, zo heeft het geen zin.

MARIKEN

Hoer!

Als het lichaam weer wat rustiger is geworden. Wil de vrouw weer verder gaan.

MARIKEN

Wacht even welke kant moet ik nou op?

DE VROUW MET EEN PROBLEEM

Kijk toch uit je doppen!

Iemand plaatst ongemerkt een verkeersbordje.

Daar staat toch een bordje: “Tante Clara”, zelfs met een pijl.

MARIKEN

...

3.

Hoe Mariken op vreemde wijze door haar tante werd benaderd en toegesproken.

MARIKEN

Kijk daar zie ik mijn tante al voor haar deur staan!

Tante, tante wat ben ik blij je te zien!

CLARA

Dit is dus nu Mariken, de dochter van mijn zus.

Zo, zo!

Zo te zien lust jij er wel pap van hè?

MARIKEN

Pap?

CLARA

Ja, ja.

Ik heb toch sterk het vermoeden dat jij niet meteen naar tante Clara toe bent gehold.

Volgens mij...

MARIKEN

Dat ben ik wel, tante.

CLARA

Ah, doe toch niet zo preuts. Vertel het maar aan tante Clara!

Tegen tante Clara kun je alles zeggen.

MARIKEN

Lieve tante ik begrijp u geloof ik niet helemaal.

CLARA

Ach kom, je weet best wat ik bedoel. Heb jij niet stiekem 'Tjoepie, Tjoepie,' , zitten doen in het bos?

MARIKEN

Tjoepie, tjoepie?

CLARA

Oh, vertel het me nou?

MARIKEN

Wat?

CLARA

Kruip maar onder mijn rok dan ga je vanzelf praten.

Probeert Mariken onder haar rokken te duwen.

MARIKEN

Nee tante, niet doen, nee laat dat!

Mariken ontworstelt zich aan haar tante en rent volkomen van streek weg het bos in niet wetende waarheen. Ze loopt net zo lang tot ze bij een grote struik komt waar ze gaat zitten.

4.

Hoe Mariken bij haar tante wegging en het bos in rende.

MARIKEN

Mijn god wat is alles toch vreemd vandaag? Wat gebeurt er toch allemaal? Vanaf nu wil ik dat alles weer normaal wordt.

VOS 1

Hé hallo daar dag meisje...

VOS 2

Lekker, lekker, waterijsje...

MARIKEN

Ik schrik me rot! Wat doen jullie hier ineens?

VOS 1

Nou om eerlijk te zijn, we hebben eigenlijk geen reet te doen, dus, vandaar.

Maar tussen twee haakjes dat kan toch niet?

MARIKEN

Wat?

VOS 3

Hoe jij eruit ziet! Geen gezicht. Krijg d'r pijn van in mijn kop!

VOS 4

Jezus wat ben jij lelijk.

VOS 5

Ongelooflijk.

VOS 2

Heb jij ooit zo iets lelijks gezien.

VOS 5

Nee, eigenlijk niet.

VOS 1

Eigenlijk ook wel zielig

VOS 3

Wat?

VOS 1

Dat iemand zo lelijk kan zijn.

VOS 4

Dat wens je, je ergste vijand niet nog niet toe.

VOS 5

Gadverdamme...

Ik kan er niet meer naar kijken.

VOS 3

Zou het besmettelijk zijn?

VOS 2

Heb jij daar zelf nou geen last van?

VOS 4

Jij hebt waarschijnlijk geen idee wat je ons aandoet.

VOS 1

Dood zou je veel beter af zijn.

VOS 3

Zullen we haar doodslaan?

VOS 1

Doodslaan, doodslaan, dat is meteen weer zo definitief.

Vergeet niet dat we nu al minstens vijf minuten pret aan haar beleven, dat is ook wat waard.

VOS 2

En de andere dieren in het bos moeten we ook hun lolletje gunnen.

VOS 1

Zo zijn we dan ook weer.

VOS 3

Maar een beetje in elkaar slaan dat kan toch wel?

Mariken moet huilen.

VOS 1

O jee ze gaat huilen.

VOS 4

Niet doen!

VOS 5

Word je nog lelijker van.

VOS 2

Heb je dan helemaal geen zelfrespect?

VOS 1

Gadverdamme!

Gauw weg hier.

En zo plots als ze we waren zijn ze nu ook weer verdwenen.

MARIKEN

Ik, ik, moet, wat is dit allemaal?

Mariken moet nu heel erg huilen.

Dit heb ik nog nooit meegemaakt. Hou op met huilen Mariken!

Je moet flink zijn.

Het waren gewoon een stel vossen die een beetje met je aan het dolle waren.

Door haar tranen heen.

Ik laat me vanaf nu niet meer van de wijs brengen.

RAAF

Dat doe je wel.

MARIKEN

Euh?

Kijkt verschrikt omhoog en ziet de Raaf op een tak.

MARIKEN

Begin jij nu ook al?

RAAF

Misschien, maar misschien ook niet.

MARIKEN

Ik begin mijn verstand te verliezen.

RAAF

Dat zou ik ook zeggen ja.
Maar is dat erg?
Kan best lekker zijn op zijn tijd.

MARIKEN

Lieve Raaf weet u misschien de kortste weg naar het bospad? Ik ben geloof ik een beetje verdwaald? Ik wil graag voor het donker weer thuis zijn.

RAAF

Dat ga je nooit redden.
Dat wordt slapen in het bos. En dat is gevaarlijk!
's Nachts dan, overdag niet, maar 's nachts oei, oei, oei !
Maar wat wel helpt is een beetje zingen.
En dat kan jij! Want ik heb je wel gehoord: "Ach wat een prachtige dag",
mooi hoor, heel mooi.

MARIKEN

Weet u dan misschien een ander veilig heenkomen, waar ik de nacht kan doorbrengen?

RAAF

Nee meid dat weet ik niet.
Dat wordt slapen in het bos. Oei, oei, oei en dat is gevaarlijk!
's Nachts dan, overdag niet!
Nou meid sterke met alles.
Maar oeps wat gebeurt me nou?
Ik krijg ineens een opwelling van medemenselijkheid...
Ik trek aan mijn sigaar...
...
En zie daar
een gitaar!
Geeft haar het instrument
Hier voor jou!

En vliegt weg.

MARIKEN

Maar wat moet ik nou?

Begint weer te huilen.

Ophouden Mariken, ophouden met huilen nu.

Ik ben zo buiten zinnen dat ik niet meer weet wat ik doe...

Om zichzelf te troosten neem ze de gitaar ter hand en zingt het lied:

Lieve Beer mag ik vannacht in je oksel slapen?

Lieve beer mag ik vannacht in je oksel slapen,
Kan nergens heen ben de laan uitgestuurd
Misschien heeft u nog een klein plekje over
Tussen de plooien van uw warme beren vacht.

Lieve beer mag ik vannacht in je oksel slapen,
'k heb het koud en ben een beetje bang
Voel me alleen en verlaten
Uitgejoeld en uitgehoond

Lieve beer mag ik vannacht in je oksel slapen,
Ben wanhopig kan het even niet meer aan
Zoud u mij misschien willen helpen
Voor één nacht, ik zweer het, echt waar

Lieve beer...

5.

Hoe Mariken in de ban raakt van een vreemde verschijning.

Mariken schrikt plots van een veel te harde knal; ze draait zich abrupt om en ziet tot haar stomme verbazing een grote sterke man met maar één oog geheel in het zwart gekleed met bijbehorende hoge hoed. Boven zijn hoofd cirkelt nog een stevige rookpluim na, veroorzaakt door de wat al te

enthousiaste opkomst. Moenen moet er in oerkrachtige zin stevig en aantrekkelijk uitzien.

MARIKEN

Overmand door gevoelens.

En dan zie ik hem! Help ik val flauw!

Wie, wie bent u?

MOENEN

Met een paar zwierige armbewegingen gooit hij her en der wat rookbommetjes om zich heen en brult dan heel erg hard:

Mijn naam is Moenen en als je wilt mag je me zoenen!

Waardoor precies blijft enigszins een raadsel, maar Mariken raakt volkomen in de ban van deze man. Ze laat alles in één keer los, de spanningen, de frustraties, de angsten van de afgelopen paar uur smelten als sneeuw voor deze zon. Als een smeltend waterijsje loopt ze op hem toe en valt in zijn armen.

MOENEN

Hij pakt haar stevig vast. Kijkt haar doordringend aan.

Meisje waarom zo verdrietig? Heeft iemand je zonder aanleiding iets misdaan? Je ziet er hulpeloos uit. Vertel wat is er gebeurd? *Mariken begint te huilen.* Rustig maar, rustig maar, leg je hoofd maar hier, hier in mijn oksel.

MARIKEN

Ik ben maar half bij zinnen... Al die rare dingen die mij zijn overkomen. Eerst moest ik heel hard hoer roepen tegen een vrouw die ik niet eens ken en toen moest ik van mijn tante Clara onder haar rok gaan kijken. En toen die Vossen die zeiden dat ik besmettelijk was en toen die vreemde Raaf die mij deze gitaar gaf...

En nu U weer... Wie bent u toch?

MOENEN

Wie of wat ik ben doet er niet toe... Jij wilt dat ik er ben en daar gaat het om.

Moenen buigt zijn hoofd nu heel dichtbij Mariken's gezicht waardoor hij een zekere intieme grens zwaar overschrijdt.

Zeg, 'Kus me' en ik zal zijn wat jij wilt.

MARIKEN

...

MOENEN

Zeg het...

MARIKEN

...

MOENEN

Zeg het...

MARIKEN

Mariken begint te hijgen.

...

MOENEN

Zeg het...

MARIKEN

...

MOENEN

Zeg het

MARIKEN

Kus me!

MOENEN

Maar geheel tegen de verwachting in.

Vandaag niet.

Maar misschien morgen...

En zo plots als hij was gekomen is hij ook weer verdwenen.

MARIKEN

Maar...

Mariken wil achter hem aanrennen. Maar plots hoort ze fluisterstemmen die vanuit verschillende richtingen uit het bos lijken te komen. Dan wordt er zachtjes gezongen,

'Kus me', 'Kus me'. Af en toe verschijnt Moenen vanachter een boom. En de vraag die nu bij het publiek moet rijzen is: zijn het niet stiekem een heleboel Moenen die van achter bomen verschijnen? En het wordt nog gekker: als Moenen zingt horen we een zwoele vrouwenstem in plaats van een rauwe doorrookte mannenstem. Mariken raakt volkomen in de war niet wetende welke kant ze nu op moet rennen. Ze wil zeven kanten tegelijk oprennen en dat kan natuurlijk niet. Dus raakt ze verstrikt in haar bewegingsimpulsen en struikelt.

6.

Hoe Mariken Moenen achterna rent en zo de liefde van haar leven misloopt.

Alles wordt stil. De fluisterstemmen verstommen. Mariken ligt nog op de grond en kijkt verbaasd om zich heen. Na een tijdje komt een bloedmooie jongen langsgelopen, zeg maar zo'n "de ware". Hij valt voor haar als een baksteen. Zij ziet niets behalve de schim van Moenen die nog nagloeit op haar netvlies. Ze blijven even een tijdje tegenover elkaar staan. De jongen wil iets zeggen maar Mariken onderbreekt deze eerste zinvormingspoging door heel hard weg te rennen.

De jongen kijkt haar nog een tijdje na pakt vervolgens pen en papier en begint een gedicht te schrijven. En hoewel niemand er om vraagt begint hij dit gedicht ook nog hardop voor te lezen.

DE JONGEN DIE BLOEDMOOI IS

Aan Mariken

Slechts éénmaal heb ik u gezien. Gij rende
Een schim achterna, die langs mij
Schoot de andere kant op, en zo ook, jij mij voorbij snelde
De kennismaking kon niet korter zijn.

En toch, zij duurde lang genoeg, om mij

Het eindloos levenspad met fletsen lach
Te doen vervolgen. Ach! Geen enkel blij
Glimlachje liet ik meer, sinds ik u zag.

Waarom ook hebt gij van dat blonde haar,
Daar de engelen aan te kennen zijn? En dan,
Waarom blauwe oogen, wonderdiep en klaar?
Gij wist toch, dat ik daar niet tegen kan!

En waarom mij dan zoo voorbijgesneld,
En niet, als 't weerlicht, op uw voetrem gedrukt
En om mijn hals uw armen vastgekneld,
En op mijn mond uw lippen vastgedrukt?

O Mariken waar zijt gij dan toch?

*De jonge die bloedmooi is nu ook dichter en hopeloos verliefd. Schudt
meerwarrig zijn blonde lokken plengt nog een paar tranen en gaat tegen
beter weten in toch Mariken achterna.*

7.

**Hoe de bomen in het bos een eigen wil krijgen en zich maar blijven
verplaatsen, aangemoedigd door een opzweepend trompetje.**

*We zien Mariken door een nu steeds veranderende bos rennen. Af en toe
zien we de schim van Moenen. Ook zien we van tijd tot tijd de jongen
achter Mariken aanrennen. Kortom het hopeloze kat en muis spel van
verliefde mensen die de juiste deksel maar niet op de juiste pot weten te
krijgen. Dit zal enige tijd duren.*

MARIKEN

Moenen blijf staan, zonder jou gaat het niet meer. Ik wil voor eeuwig in
jouw oksel slapen! Kus me! Kus me!

*Mariken stamp van verdriet een paar keer stevig op de bosgrond, die daar
helemaal niet op zit te wachten. En rent richting de plek waar ze Moenen
nog net zag wegrennen.*

8.

Hoe Mariken tegen een veel te blij rups opbotst die haar van alles wil verkopen.

Een very happy liedje zet in. Dit is tevens ook het teken voor de rups om op te komen. Hij maakt een vrolijke dansje. In alles getuigd hij van totale euforie en blijheid. Waarschijnlijk veroorzaakt door de grote hoeveelheden serotonine die hij dagelijks tot zich neemt. Dan komt Mariken weer opgerend en botst tegen de rups op.

RUPS

Nog steeds helemaal strak van de blijheid.

Wauw! Zo hé! Wat zie jij er uit! Wat is er met jou gebeurd?

Je wangen zijn zo rood als billen na een pak slaag!

MARIKEN

Ik ben op zeer onbeschofte wijze in de steek gelaten!

Begint weer te snikken.

RUPS

Is dat alles? Relax meid! Maak je niet druk.

Chill out, neem een warm bad, laat je masseren.

MARIKEN

Maar ik sterf van verdriet!

RUPS

Kop op! Stel je niet zo aan.

Gewoon, *Wijst naar zijn hoofd.* knopie om, en aan leuke dingen denken!

MARIKEN

Ik kan hem niet meer vergeten...

RUPS

O, maar daar heb ik wel iets voor.

Je neemt bijvoorbeeld 20 gram van deze geheel ontspanner, of als dat wat te snel gaat begin je eerst met een grammetje of drie. Maar nu ik je zo'n beetje heb leren kennen lijkt me 25 gram geheugenverlies toch het beste

starters pakket. En dan gooi je er nog 50 gram, “ik zie, ik zie, wat jij niet ziet”, bovenop en 50 milligram bezwete onschuld, moet jij eens kijken.

MARIKEN

Baat het niet dan schaadt het niet.

Slikt alles tegelijk in.

* * * **
* * *
*
 *

9.

Hoe Mariken dingen ziet die er niet zijn.

Door licht en geluid suggesties wanen we ons ineens op het strand. Er komen allerlei mensen om Mariken heen staan. Tenminste dat is wat ze denkt. Langzaam begint iedereen zich van enige kledingstukken te ontdoen omdat het zo ontzettend warm is maar natuurlijk ook omdat we ons aan zee bevinden. Mariken neemt hun bewegingen onbewust over, als een zwoele, warme avond bries die zachtjes over het strand blaast. Als iedereen uiteindelijk in badpak is tillen ze Mariken op en doen haar geloven dat ze daadwerkelijk vliegt. Mariken bevindt zich nu in een extase. Muziek zet in en wordt steeds luider. De andere raken volgens Mariken totaal door haar geobsedeerd en beginnen haar te betasten. Dan komt de bloedmooie jongen op. De jongen probeert contact met haar te maken maar dit lukt natuurlijk niet. Hij wordt steeds wanhopiger en probeert uiteindelijk boven de muziek uit te brullen. Hij scandeert zijn zojuist gepubliceerde gedicht maar zowel Mariken als het publiek kunnen het niet meer verstaan omdat de muziek te hard staat. De anderen verdwijnen weer langzaam. De jongen doet nog enkele verwoede pogingen, werpt zich nog een paar keer wanhopig op de grond maar Mariken geeft geen krimp. Erger nog ze is zelfs begonnen aan een lachkick, één van de bijwerkingen van 50 gram ‘ik zie ik zie wat jij niet ziet’. Uiteindelijk gaat hij in grote smart af. Mariken gaat op de grond liggen en met een gelukzalige glimlach valt ze in slaap. Terwijl het licht langzaam uitfade murmelt ze nog af en toe:

Moenen, Moenen...

10.

Hoe Mariken ontwaakt met een stevige kater en dus helmaal niet zit te wachten op twee kinderkonijnen die doktertje aan het spelen zijn.

MARIKEN

Doet langzaam haar ogen open en kijkt versuft om zich heen.

Wat is er toch allemaal gebeurd? Ah, mijn hoofd!

Wil opstaan maar daar denkt haar lichaam heel anders over.

Ik blijf denk ik nog maar eventjes liggen...

Dan rennen er twee kinderkonijnen op die doktertje aan het spelen zijn.

DOKTERS KONIJN

Tatu Tata! Tatu Tata! Tatu Tata!

Tatu Tata! Tatu Tata! Tatu Tata!

MARIKEN

Kan door de kater dit geluid totaal niet verdragen en houdt haar beiden handen tegen haar oren en trekt hierbij een zeer pijnlijke grimas.

Ah, mijn hoofd!

KINDER DOKTER KONIJNEN

Tatu Tata! Tatu Tata! Tatu Tata!

Tatu Tata! Tatu Tata! Tatu Tata!

MARIKEN

Hou op! Ga ergens anders doktertje spelen!

KINDER KONIJN 1

Heb je, je pijn gedaan?

MARIKEN

Nee!

KINDER KONIJN 2

Begint meteen met het uit trekken van Mariken's schoenen.

MARIKEN

Héla, laat dat!

KINDER KONIJN 2

Moet toch weten waar het pijn doet?

MARIKEN

Nou in ieder geval niet daar!

KINDER KONIJN 1

Steekt een vinger in Mariken's oor.

Daar dan?

KINDER KONIJN 2

Of misschien hier?

Steekt een vinger in Mariken's neus.

MARIKEN

Zeg hou daar mee op!

KINDER KONIJN 1

Nee hier?

Steekt een vinger in Mariken's mond.

KINDER KONIJN 2

Of hier?

Steekt een vinger in Mariken's oog.

MARIKEN

Auw!

KINDER KONIJN 2

Gevonden!

Wil weer in haar oog prikken. Maar Mariken geeft hem een klap in zijn gezicht.

MARIKEN

En nu is het genoeg! Ik had wel blind kunnen zijn! Zijn jullie nou helemaal een haartje betoeterd?

KINDER KONIJN 2

Moet zachtjes snikken.

KINDER KONIJN 1

Met de konijnen armpjes eigenwijs over elkaar.

Je mag geen kinderen slaan.

MARIKEN

O? Nee?!

Maakt aanstalten om ze weer te slaan. Waarop de beide kinderkonijnen er als hazen vandoor gaan.

MARIKEN

Ah, mijn oog!

Stampt wederom keihard op de bosgrond.

Verdomme!

DE BOSGROND DIE ER NU ECHT GENOEG VAN HEEFT

Auw! Dit is al de vierde keer!

MARIKEN

Die zich helemaal te pletter schrikt.

Wie sprak daar?

DE BOSGROND DIE ER NU ECHT GENOEG VAN HEEFT

De bosgrond.

Wil je daar nu onmiddellijk mee ophouden!

MARIKEN

Je bedoelt hiermee?

Stampt nog eens een paar keer flink op de grond.

DE BOSGROND DIE ER NU ECHT GENOEG VAN HEEFT

Ja, ik heb daar last van!

MARIKEN

Ondertussen behoorlijk pissig van alles.

Stel je niet zo aan! Mijn moeder zegt altijd:

“Af en toe eens flink op de grond stampen doet de agressie verdampen.”

Dat hoort nu eenmaal bij je taken pakket! Had je maar een ander beroep moeten kiezen.

DE BOSGROND DIE ER NU ECHT GENOEG VAN HEEFT

Kiezen? Kiezen? Traditie! Erfopvolging! Zo Vader Bosgrond zo zoon Bosgrond!

Daar kom je niet zomaar onderuit! Je staat hier wel te stampen op een heel oude familie traditie! Een beetje respect voor moeder natuur graag. Bosgrond word je niet zomaar, nee! Daar gaan heel wat jaartjes overheen. Laagje voor laagje moet er gevormd worden. Ik ben nu zo'n 100 jaar bezig en nu pas begint er zich iets te vormen waarvan ik durf te zeggen: ja dit is bosgrond. Mijn vader was 500 jaar oud toen hij overleed en naar de eeuwige bossengronden vertrok. Wat hij achter liet was nog maar een begin, aan mij dus de loodzware taak de familiezaak niet om zeep te helpen. En dit bos van goede bosgrond te blijven voorzien!

MARIKEN

Ja, ja is al goed heb je misschien een pleister voor me?

DE BOSGROND DIE ER NU ECHT GENOEG VAN HEEFT

Hou je dan op met stampen?

MARIKEN

Beloofd!

De bosgrond geeft haar een pleister. Mariken plakt deze over haar pijnlijke oog.

MARIKEN

Dank je. Waar was ik ook al weer...

Schrikt.

Moenen!

Rent weer weg het bos in.

11.

Hoe Mariken nog meer van slag raakt door de vrouw met het onbeantwoorde lichaam.

Een vrouw geheel gekleed in zwart zit op een of andere steen zeer gefrustreerd voor zich uit te kijken. Mariken komt opgerend verbaasd kijkt ze naar de mentale donderwolkjes en bijbehorende bliksem stralen die boven het hoofd van de vrouw circuleren.

MARIKEN

Oh, dag mevrouw heeft u misschien een man met een lange zwarte jas en bijbehorende hoge hoed voorbij zien snellen?

DE VROUW MET HET ONBEANTWOORDE LICHAAM

Je bedoelt toch niet *man* in de geslachtelijke zin van het woord?

MARIKEN

Jawel, gewoon een man. Dus niet het tegenovergestelde daarvan, want dat is natuurlijk een vrouw, *Moet lachen maar ziet dat dit totaal niet gewaardeerd wordt. Herneemt zich dan maar weer. zeg maar...*

DE VROUW MET HET ONBEANTWOORDE LICHAAM

Mannen?!

Kijkt Mariken zeer achterdochtig aan. Maakt dan enkele spastische stuipachtige bewegingen met haar armen en benen die toch sterk de indruk wekken dat ze iemand denkbeeldig op zeer agressieve wijze aan het doodslaan is.

MARIKEN

Probeert het tegen beter weten in nog maar een keertje.

Mannen u kent ze wel... Van die mensen die er anders uit zien dan vrouwen.

DE VROUW MET HET ONBEANTWOORDE LICHAAM

Mannen?!

Nu is de beer echt los. Er worden nu hele kolonies denkbeeldige mannen onder haar voeten vertrapt.

Mannen! Gadverdamme!

Gad-ver-damme!

DE BOSGROND DIE NIET MEER WEET WAAR HIJ HET ZOEKEN MOET

Zachtjes op de achtergrond.

Houdt het dan nooit op?

MARIKEN

Mannen?

DE VROUW MET HET ONBEANTWOORDE LICHAAM

Gadverdamme!

Man-nen?
Gadverdammen!

DE BOSGROND DIE NIET MEER WEET WAAR HIJ HET ZOEKEN MOET

Oh, arme ik!

DE VROUW MET HET ONBEANTWOORDE LICHAAM

Mannen!

Begint nu zo hard op de grond te stampen dat Mariken bang is dat de vrouw van woede zal ontploffen.

MARIKEN

Mevrouw gaat het wel goed met u?

DE VROUW MET HET ONBEANTWOORDE LICHAAM

De vrouw maakt ineens een emotionele hoek van 180 graden door aan de volgende hartverscheurende litanie te beginnen. Begeleidt door een niet minder hartverscheurend muziekje.

Oh, dit gekwelde onbeantwoorde lichaam...

Waar zijt gij dan toch? Liefde van mijn leven?

Mij zo wreed in de steek laten.

Mijn lichaam eist antwoord.

Dit lichaam heeft hem gekust, bemind, beroerd, aangeraakt, gestreeld, geliefkoosd...

Nu wacht het op een beminnend antwoord van hem.

Maar hij, hij ging weg, ervandoor.

Dit lichaam onbeantwoord achter latend.

Mijn lichaam is nu één en al vraag, smachtend op een antwoord! Een antwoord van hem!

MARIKEN

Mariken slikt geschrokken.

Wie is hij?

DE VROUW MET HET ONBEANTWOORDE LICHAAM

De liefde van mijn leven!

MARIKEN

Mariken moet weer slikken.

En die, die heeft u verlaten?

DE VROUW MET HET ONBEANTWOORDE LICHAAM

Onbeantwoord ja.

MARIKEN

Wat vreselijk...

DE VROUW MET HET ONBEANTWOORDE LICHAAM

Zich ten hemelen richtend.

Oh waar zijt gij dan toch?

MARIKEN

Moenen!

En rent weg. De Jonge die bloedmooi is, komt opgerend en ziet nog net hoe Mariken wegrent.

DE JONGEN DIE BLOEDMOOI IS

Mariken!

Dan maakt hij per ongeluk oogcontact met de vrouw met het onbeantwoorde lichaam.

Enkele blikken worden uitgewisseld. Hij ziet hoe haar ogen zich langzaam vullen met woede en nog voordat ze zich ten volle heeft kunnen realiseren dat er daadwerkelijk een man voor haar staat maakt de jongen die bloedmooi is zich snel uit de voeten Mariken achterna.

Dan wordt het ineens helemaal donker. En dan bedoel ik het soort 'ineens donker' dat iedereen wel kent als je met zijn allen aan tafel zit te eten in de huiskamer en dat dan de hond met z'n kont op het lichtknopje drukt.

12.

Hoe Mariken voor de tweede maal Moenen ontmoet die verlekkerd naar een of andere nimf zit te kijken.

We horen verleidelijke muziek. Licht gaat langzaam aan. Eerst zien we een prachtige nimf die een dansje maakt waarbij je meteen denkt: dat is een verleidelijke dansje. Dan zien we Moenen die daar net zo over denkt. Dan komt Mariken opgerend. En omdat 1 plus 1 geen 3 is, wordt ze meteen zo jaloers dat ze groen uitslaat.

MARIKEN

Moenen!

NIMF

Hé Mariken!

MARIKEN

Hou je bek!

NIMF

Meisje toch? Last van je suikerbollen?

Hé Moenen... Zoenen?

MARIKEN

Moenen?

NIMF

Zeg Mariken wanneer heb jij voor het laatste nog eens echt goed getjoept?

MARIKEN

Die nu bijna ontploft.

Vieze, vuile, gore slet!

NIMF

Gaan we grof in de mond worden?

MARIKEN

Ik krap je ogen uit!

NIMF

Oh, we gaan ook nog fysiek worden?

Geheel door het dolle heen wil Mariken nu de Nimf naar de keel vliegen maar deze is uitstekend onderlegt in de vechtkunsten en met een paar welgemikte Kung Fu trappen dreigt ze Mariken helemaal in elkaar te slaan. Tijd voor Moenen om tussenbeide te komen.

MOENEN

Dames toch...

Hij pakt de nimf zachtjes bij de schouders waardoor ze ophoudt met trappen, neemt haar even apart en fluistert haar iets in haar oor geeft

haar nog een vertrouwelijk tikje op de billen waarna ze onder het toewerpen van een laatste verleidelijk wulpse handkus afgaat. Dan wendt hij zich tot Mariken die nog steeds in elkaar geslagen op de grond ligt.

MOENEN

Dat was een tikje overdreven van je vind je ook niet?

MARIKEN

Ik, ik...

MOENEN

Nou je hebt blijkbaar stad en land afgezocht om mij te vinden. Vertel wat is er?

MARIKEN

Ik, ik...

MOENEN

Ik wil niet lullig zijn maar ik heb zo een afspraak dus...

MARIKEN

Kus me, kus me!

MOENEN

Ik *jou* kussen? Kus jij *mij* maar eerst eens!

MARIKEN

Ja, ik jou kussen.

Mariken strompelt overeind en valt in de armen van Moenen. Deze ontdoet zich behendig van zijn lange zwarte toverjas en laat Mariken in de waan dat ze hem vast heeft. Maar in werkelijkheid heeft Mariken alleen zijn jas in haar handen. Moenen maakt zich wederom uit de voeten. Terwijl Mariken hartstochtelijk bezig is de jas te strelen en te zoenen.

13.

Hoe Mariken er achter komt dat ze met de jas van Moenen aan het zoenen is.

Mariken gaat nog een tijdje door met zoenen en strelen van Moenen's jas tot het langzaam tot haar door begint te dringen dat ze wederom verlaten is.

MARIKEN

Die door een teveel aan nare dingen, te vroeg wijze dingen begint te prevelen, waarbij ze zachtjes moet schreien.

Wat een narigheden overkomen mij toch steeds!

Dit is toch allemaal veel te veel voor een klein meisje zoals ik?

Ik ga hier ergens in het bos liggen....

Laat mij maar slapen, eeuwig slapen, zonder het daglicht ooit weer te zien.

Laat mij maar op het leven vooruit lopen, laat mijn winterslaap nu maar al beginnen.

Ik wil rust vinden eeuwig rust.

Ze zoekt een rustig plekje op in het bos kronkelt zich baarmoedergewijs in de jas van Moenen en begint aan haar winterslaap.

14.

Hoe Mariken bruut in haar winterslaap wordt gestoord door een knallend feest dat blijkbaar nergens anders had kunnen plaatsvinden dan pal voor haar neus.

Keiharde house zet in. Feestvierders rennen op en beginnen meteen te dansen alsof hun leven ervan afhangt. En dan ineens zien enkele feestgangers Mariken liggen...

En zoals dronken mannen die plotseling een geit op de weg zien staan en proberen die geit mee te krijgen naar hun feestje, zo ook proberen ze Mariken mee te krijgen naar dit feest.

FEESTGANGER 1

Dat is vreemd.

FEESTGANGER 3

Roept. Ligt een meisje in het bos!

FEESTGANGER 2

Lachen man.

FEESTGANGER 1

Zou ze verdwaald zijn?

FEESTGANGER 2

Veel te hard in haar oor.

Hé meisje! Wakker worden!

MARIKEN

Laat me met rust ik wil slapen.

FEESTGANGER 3

Ah, joh gaat toch lekker mee feesten! Morgen kun je ook nog slapen.

MARIKEN

Ik weet niet ik...

FEESTGANGER 1

Jawel ik zie het in je oogjes.

Jij gaat meegaan.

Mariken kijkt wat suf om zich heen. Maar laat zich toch als een soort pas geboren geitje meevoeren naar het feest.

Er wordt nu enkele minuten heftig gedanst...

Mariken doet schoorvoetende mee maar is vooral bezig met om zich heen te kijken naar al die uitgelaten mensen. Beetje bij beetje weten de muziek en de feestvierders Mariken te ontdooien.

Dan als bij toverslag. Knalt er een totaal ander muziekje in die het begin van een act aankondigt.

FEESTGANGERS

De act, de act gaat beginnen!

Iedereen stuift naar één kant vol verwachting op de act die komen gaat.

15.

Hoe Mariken inziet dat deze act wel eens verdacht veel op haar situatie van toepassing zou kunnen zijn en hoe Moenen dit op brute wijze tracht te voorkomen.

*We zien een toneelstuk dat wat stijl betreft een beetje lijkt op het Japanse No theater. Het hele stuk moet overigens begeleidt worden met de meest irritante Chinese muziek die we maar kunnen vinden.
Er klinkt een Gong, het stuk begint.*

De act

Een meisje komt op. Vervolgens een man. Het meisje valt in katzwijn voor deze man...

MARIKEN

Tegen zichzelf.

Maar dat is Moenen!

Vervolg act...

Het meisje wil de man kussen maar de man wijst haar af...

MARIKEN

Maar dat ben ik...

Vervolg act...

Het meisje moet nu vreselijk huilen. Dan komt er een andere jongen op. Hij op zijn beurt valt in katzwijn voor het meisje. Maar het meisje wijst hem af. De jongen moet nu vreselijk huilen...

MARIKEN

Maar dat is...

Vervolg act...

Dan zien we hoe het meisje achter de man aan rent en hoe de jongen achter het meisje aanrent, dit mag er enigszins belachelijk uit zien. Dan bots de man tegen een andere vrouw op en begint deze vrouw demonstratief voor de ogen van het meisje te kussen. Deze wendt zich hartverscheurend af en botst hierdoor tegen de jongen op die pal achter haar blijkt te staan. Door dit plotselinge fysieke toeval zijn ze gedwongen elkaar even heel diep in de ogen te kijken. En dan slaat de vlam in de welbekende pan en dreigen ze elkaar te kussen...

MARIKEN

Ik, ik maar...

De act wil in principe doorgaan maar...

16.

Hoe Moenen met handlagers het toneelstuk verstoord en Mariken tracht af te leiden van haar conclusie.

Moenen komt opgerend met handlagers. Ze grijpen Mariken vast en beginnen haar over te gooien zoals orka's dat doen met een pas gevangen zeehond. Dit overgooien mond uit in een soort tango waarbij Mariken steeds gedwongen wordt met iemand anders te dansen. Mariken verzet zich hevig maar het mag niet te baten. Op een gegeven moment wordt ze zo hardhandig aangepakt dat ze in coma raakt. Moenen en zijn handlagers maken dat ze weg komen. Het in coma raken van Mariken was overigens absoluut de bedoeling van Moenen die op deze wijze hoopt dat ze alles zal vergeten wat ze zojuist en daarvoor allemaal heeft meegemaakt en gezien. Want dit is voor Moenen de enige kans van overleven. Mariken heeft hem tot leven gewekt en zolang Mariken dit niet door heeft kan Moenen blijven leven.

17.

Hoe de moeder van Mariken opkomt en het stervende kind in haar armen houdt.

Weer Stabat Mater van Vivaldi zet in. Teken voor de moeder om op te komen.

MOEDER

Ach mijn leed is ontroostbaar,
Zie hoe dit kind in mijn armen ligt,
Ik had haar nooit mogen laten gaan,
Wee mij en mijn kind,
Welk een schuld rust er nu op mij en mijn schouders!

Stil spel waarin te zien is hoe verschillende moeders verschillende vallende Mariken's steeds weer opvangen in hun armen. Zeg maar de Stabat Mater dans.

18.

Hoe de jongen die bloedmooi is opkomt en voor een happy end zorgt.

De jongen komt op ziet Mariken en kust haar uit haar coma.

MARIKEN

Nu zie ik je staan. Jij bent wel echt. Jij bent de ander. Tot jou kan ik mij verhouden, omdat je werkelijk bent.

Op de achtergrond zien we nog net hoe Moenen door deze woorden jammerlijk oplost.

*Terwijl de jongen, die overigens Peter heet, en Mariken hartstochtelijk kussen zorgt de achtergrond d. m.v. heftig vuurwerk, fonteinen, confetti en rondvliegende sterren voor een passend **eind** effect.*

**Amsterdam, Januari 2004,
Emanuel Muris©**